

„Ali greste res v Gorico? Tudi zdaj!“ tako so jih vpraševali domačini, vpraševali še bolj begunci.

Tedaj je pohitel očetu beguncu pogled tja proti pokopališču, za hip se mu je zmračilo oko, a potem je razbegnila senca z njegovega čela.

„Zakaj ne bi šli! Ona zemlja je lepa in ona zemlja je naša. Priklenjeni smo na njo z vezmi, ki jih nikdar ne more razrušiti sovraštvo, saj so to trdne vezi ljubezni.“

In odšli so v domovino. — Bog z vami in z vašo ljubeznijo!

Gorjanci.

*Na Gorjancih žalik-žene,
za Gorjanci beli Vlahi,
na Gorjancih zli medvedi,
polhi skriti, škratje plahi.*

*Beli Vlahi tko meglice
bele z zlatimi sukanci,
cvró maslenke za nas deco,
ki smo gladni za Gorjanci.*

*Sto golobčkov žalik-žene
čuvajo tam v lozi beli;
kdor k njim pride, z njim odide
zlat golobček v svet veseli.*

*Preko mosta, preko Kolpe
v gaj deveti nas popelje;
tam ni straha, tam ni teme,
sreča tam je, z njo veselje.*

*Kot metulji tam živeli,
vija-vaja — se lovili
z žarki — ah, zaspali v rožah,
v rožah bomo se zbudili ...*

*Pridi k nam, golobček zlati,
raz Gorjance k nam poleti!
Čaka deca te, ki rada
bi s teboj po zlatem sveti ...*

Jos. Vandot.

Vrtnar.

Janku Lebanu ob zlatem jubileju.

*Mladenič že na vrtu
si rožice sadil
in pridno si vrtnaril,
vsak cvet skrbno gojil,*

*Zalival si cveticam,
drevesca cepil rad,
da nekda bi mladini
rodila žlahtni sad.*

*Bogato in prekrasno
sedaj je vrt vzcvetel,
da narod ga slovenski
od srca je vesel.*

*Vrtnar, hvaležna vedno
mladina tebi bo,
Slovenci pa ti venec
iz lovorik pletó.*

Marjeta Sršenova.